

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Disce vivere, id te doceat lex obedientiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

Accusatio sui & propositum emendanda vite, ubi quis in culpam, quam sciverat sibi maxime cavendam, relapsus est.

O Mi amantissime Deus, ego ingratus, ego perditus homo ad te redeo, postquam satis à te per illicita sum evagatus: nunc te amicum quero, quem ipse mihi hostem feci. Iterum deliqui, & post mille jam casus iterum cecidi. Ah! Domine pessimas illas cogitationes iterum in animum admisti; illa pessima verba iterum dixi. Ah! in culpam illam, quam sciebam tibi plurimum displicere, mihi maxime nocere, in hanc ipsam iterum relapsus sum; quantum mihi hæc cavenda esset, præsciebam; & tamen non cavebam. Ita Majestatem tuam, ô Deus, offendi, gratiam tuam perdidici, cælum amisii, meipsum damnavi, ob vilissimam delectationuculam. Scio, Domine, tu mihi super omnia es amandus: agnosco, mi Deus, quod lex tua & tuus honor, cariora mihi esse debeant rebus creatis omnibus, & tamen tam perdidici meipsum amo, ut meum honorem, lucellum meum, meamque libidinem, tibi, tuæ legi, tuoque honori prætulim jam sæpissimè. Ah, quàm adhuc carnalis sum! & licet ego negem, opera mea loquuntur. Mundus non tantum mihi nondum crucifixus est, sed totus in me vivit & spirat. Plenus sum pravis moribus, sædis concupiscentiis & desideriis; & tamen probus ac bonus haberi cupio. Vita mea merus est Euripus, metissima inconstantia, & mutabilitas, sensus mei exteriores quod volunt liberrimè expantantur: quàm variè & quàm sædæ imagines animo meo insident? quàm ego, ô mi Deus, dura & immobilis cautes sum, cùm de penitentiâ agitur! ad loquendum tam promptus sum, quàm incautus: furdus ad monita; ad fabulas & stultiloquium attentissimus; quæ de cælo, de Deo dicuntur, nimis peregrina mihi sunt & fastidiosa; ad lucri rationes satis vigilans, cùm orandum est, totus naufragus; cum epulandum, totus anhelus & prope. Ad cultum divinum testudo sum, ad lusum & petulantias pernix aquila, ad honesta repo, ad vetita volo. Ad invidiam & suspiciones pronissimus sum; vix tangor & irascor, & serio, certè lingua, cùm manu non possum. Nemo me lædit, in quem non ultionem mediter & vindictam. Libidinis ignes, ô Deus tu nosti, quàm mihi sint vicini: hîc ego quidem dissimulo & rego, tibi tamen, ô mundi oculi, aperta sunt omnia: nullum cordis secretum est, quod tibi celeri possit. O quoties, & quanta facturum me propono & spondeo! mox omnia in ridiculam, imò in flagitiosam oblivionem evanescent.

Jure igitur doleo, me dolenda toties committere: imò vel hoc ipsum doleo, me non magis dolere, nec satis, ut par est, propriam sentire miseriam. Et quamvis hæc tenus ad omnem pietatem lentissimus fuerim, & heu nimis alacer & festinus ad vitia, tamen talis deinceps non ero: Dixi: Nunc capio. Iter ad cælum nemo bene perficit, nisi qui quotidie incipit.

Igitur firmissimè statuo, ope tuâ, Domine, confusus, priores culpas illas, & omnem peccandi occasionem quàm diligentissimè cavere. Jam ero alius, ita me cælitates juvent. O Dominus meus, & Deus meus, cor mundum & castum in me crea: innova, oro, in me spiritum rectum, ut tandem aliquando vitam serio emendem, ex animo te amem, & ad finem vitæ sic perseverem.

Pro Veniâ Peccatorum.

Miserere mei Deus, miserere mei miserrimi peccatoris; indigna agentis, & digna patientis, assidue peccantis, raro dolentis, & tua flagella impatienter ferentis. *Iustus es Domine, & rectum judicium tuum: gravius est quod commisi, levius quod tolero: non iniuste nec crudeliter nos affligis, ô misericors Deus. Scio Domine & certus sum vitam nostram non temerariis motibus raptari, sed à Deo nostro disponi & gubernari.*

Tom. I.

A tibi cura est de omnibus, præcipue de servis, qui omne desiderium suum in sanctissimo beneplacito tuo collocant. Ideo ego ad aram misericordie tuæ confugio, & oro supplex, non me punias secundum peccata mea, sed parcas secundum magnam misericordiam tuam. Flagellari, mi Deus, non recuso: tu modò da patientiam. Sub ipsis, Domine, flagellis & bonitatem tuam laudem, & vitam meam emendem. Miserere mei Domine, miserere mei, & adjuva me, sicut tu nosti: scis omnia, Domine, potes omnia, qui vivis in sæculorum sæcula.

Pro omnibus Dei beneficiis.

Benedicant te, Dñe, omnes Angeli tui, Archangeli, & Principatus laudent & glorificent te in sæcula. Benedicant te Potestates, Virtutes, & Dominationes, laudent & glorificent te in sæcula.

Benedicant te Throni, Cherubim, atque Seraphim, laudent & glorificent te in sæcula.

Benedicite Patriarchæ & Prophete Dominum, laudate & glorificate eum in sæcula.

Benedicite Apostoli & Evangelistæ Dominum, laudate & glorificate eum in sæcula.

Benedicite Martyres & Confessores Dominum, laudate & glorificate eum in sæcula.

Benedicite Virgines & Sancti omnes Dominum, laudate & superexaltate eum in sæcula.

Fideles tuos, Deus, benedictio desiderata confirmet, quæ eos & à tuâ voluntate nunquam faciat discrepare, & tuis semper indulgeat beneficiis gratulari. Per Christum Dominum nostrum.

HORA II.

Disce MORI: id te doceat Mortis incertissima hora.

MEMENTO homo umbra, nullum esse in orbe ar. Non est tificem, qui tale concinner horologium, quod tibi supremum vitæ diem aut horam indicet. *Futura nullo scire potes nuntio. Mors ubique tibi minatur, diabolus semper insidiatur, & tu tamen torpes & nugaris. Quid annos proponis & nescio quam vitæ seriem? nulla tibi cerur. horula à morte secuta fuit. Incertum prorsus est, quo loco te mors loco expectet: itaque tu illam expecta omni loco. Quàm stultum est ætatem disponere! ne crastino quidem dominamur. Suavis sed periculosa est dementia, longam vitam sperare, & de bonâ vitâ vix unquam cogitare. Magna res est, & diu discenda, cùm adveniat hora illa tam inevitabilis quàm incerta, æquo animo abire. Nescit homo finem suum, sed sicut pisces capiuntur hamis, & sicut aves laqueo comprehenduntur, sic capiuntur homines in tempore malo, cum eis extemplo supervenit Mors.* Memento mori.

Disce VIVERE: id te doceat lex Obedientiæ.

Qui resistit potestati, Dei ordinationi resistit. Qui autem ad Rom. resistunt, ipsi sibi damnationem acquirunt. Grata olim erat victimæ Deo, sed multò gratior semper Obedientia. Qui suas à Deo preces audit vult, vorem ipse imperantis audiat, & obedite discat. Citius exauditur una obedientis oratio, quàm decem millia contemptorum, tis oratio. Non attendit verus obediens, quàm suave sit quod præcipitur, hoc solo contentus, quia præcipitur, nisi quid contra Deum præcipiatur. Virtutibus ceteris demones oppugnamus; obedientiâ vincimus. Parere cùm diceris, imperare scies, certè in cælo.

Disce ORARE: id te doceant tres istæ Præcationes, tam brevissima, quàm optima.

1. Benedictus Deus in æternum.

2. Miserere mei, Deus, secundum magnam misericordiam.

Bb 2

Triplex oratio.

cordiam tuam: etsi, Domine, minor sum cunctis misericordiaribus tuis.

3. O Dominus meus, & Deus meus, ego me tibi offero in omne tuum beneplacitum: fiat voluntas tua.

Observationes in tres illas orationunculas.

Observatio I.

I. Oratiuncula prima sumpta est ex ore David & Zachariae, Prophetarum. 1. Reg. c. 25. & Luc. c. 1. Secunda ex ore David regis, & Jacob Patriarchae. Ps. 50. & Gen. c. 32. Tertia ex ore Christi, & Thomae Apostoli. Matth. cap. 6. & Joan. cap. 20. Eadem compluribus aliis sacrae Scripturae locis reperuntur.

II.

II. Omnem bonae orationis perfectionem continent haec tres orationunculae: Laudem Dei, Gratiarum actionem, Opis implorationem, Veniae petitionem, Demissionem animi, Oblationem sui, Reverentiam Numinis, Voluntatis sacrificium principem amoris effectum, omnium bonorum desideriorum summam.

III.

III. Haec orationunculae, tres sunt sagittae aureae, quae ubi non est labris, non ab ore solo, sed ex ipso corde hominis avolarint, non feriantur nec cessant, dum ipsum Dei cor (sic loquimur) attingant & penetrant.

IV.

IV. Folles sunt haec precationunculae, quibus ignis sincerissimi amoris in Deum, assiduus quasi flabris conservari, foveri, excitari, augeri potest. Incredibile dictum est, quam hoc Deo gratum, utile homini, assiduus huiusmodi orationunculis mentem ad Deum erigere, ac cum Deo unire.

V.

V. De his verissime dici potest. *Quod crebrius, hoc melius.* Millies de die, iterumque millies non nimis crebrum sit: *Quod crebrius, hoc melius*, si tamen cordis & oris dissidium non sit, modò cor consentiat, & non solius linguae sit labor. Nam uti fieri non potest, quin ignis exiliat, cum pyritus pulvis & ignarius fomes conveniunt, ita harum orationum vel unica & cor humanum nunquam simul erunt, quin divini amoris igniculus subsistat.

VI.

VI. Nec necesse est semper omnes tres simul, aut linguam pronunciare, aut animo cogitare: saepe unica harum sufficit, praesertim prima, quae aliquot centenis per diem iterationibus assidue ingeminanda est, praecipue duae haec voculae: *Benedictus Deus, Benedictus Deus &c.* Nec etiam necesse, semper illas efferi linguam (quamvis id bonum) sed satis animo eas identidem agitari.

VII.

VII. Hominibus negotiosis, agris, calamitosis, erumosis, convenientissima sunt haec pia ad Deum precationunculae: durum est longas ab eis preces exigere, preces tunc penitus intermittere, impium est, & Christus vetat: *Quoniam oportet semper orare, & non deficere.* Ergo hoc optima cuiusque hominum lex sit: Quò plus labor urget, dolor urit, quò magis tedium aut mœror, aut aegritudo, aut afflictio quaecunque premit, hoc & saepius & ardentius clamandum: *Benedictus Deus, Benedictus Deus in aeternum, &c.* vel, *Miserere mei Deus, miserere*, vel excellentissimum illud: *Fiat Voluntas tua: fiat, fiat: tua, Domine, Voluntas, tua fiat, tua, non mea*, o mi amantissime Domine, *FIAT VOLUNTAS TUA.* Hoc ardentius tunc praesertim repetendum, cum nostrae voluntatis contumaciam advertimus.

Ine. cap. 18. vers. 1.

VIII.

VIII. Sunt, qui corde & ore assidue haec volvant, & quò rarius, hoc sibi pejus; quò frequentius reperunt, hoc sibi melius esse fateantur. Certè minuscum quid viri sancti in his talibus jaculatoriis, ut vocant, orationibus & ad Deum aspirationibus senserunt. Alatae sunt haec preces, quae mentem evehunt, & in sereno locant, suavi amoris afflatu accendunt, divinam humanamque voluntatem sic uniant, ut tandem amarum sit homini, vel le quod nolit Deus, aut nolle quod Deus velit. S. Chrysostomus (uti de eo Nicephorus) animam acturus in haec ultima verba expiravit: *Gloria tibi Domine de rebus omnibus.* Optima vox plebis fuit: *Bene omnia fecit.* Ergo, *Benedictus Deus in aeternum, Benedictus centies, Benedictus milies, infinites, Benedictus in aeternum.*

Lib. 13. c. 37.

Marc. c. 7.

vers. 37.

IX. Nemo terreatur, si haec initio aut non tam suavia videantur, aut non tam utilia. Nihil principio sui potest perfici. Usus, & perpetua ejusdem iteratio, & facilem faciet & utilem hunc orandi modum, modò non solius linguae sit hoc officium; cordis solius esse potest. Vox si adit, ne desit cor: junctae operae cordis & oris nunquam non fructuosas preces Deo admovebunt.

X. Et quia bona (quam vocant) intentio in omnibus actionibus nostris summè necessaria est, potest triplici orationuncula illa triplex ad Deum eaq; omnium optima intentio renovari. Prima est, omnia velle facere ad maiorem Dei honorem & gloriam. Et hanc significat illud: *Benedictus Deus in aeternum.* Altera, omnia sua cogitata, dicta, facta, cum iis quae Christus pro nobis cogitavit, dixit, fecit cupere unire, & sic Deo Patri offerre. Et hanc designat istud: *Miserere mei Deus secundum magnam misericordiam tuam, &c.* Verè maxima omnium misericordia Dei fuit, Filium dare unigenitum. Tertia, sua omnia ad Dei voluntatem divinamque beneplacitum referre. Cujus nos monet hoc: *O Dominus meus, & Deus meus, ego me tibi offero in omne tuum beneplacitum: fiat voluntas tua.*

Ad omnes SS. Angelos pius gemitus.

Angeli, Archangeli, Throni, & Dominationes, Principatus, & Potestates, Virtutes coelorum, Cherubim, atque Seraphim, Sanctique omnes, intercedite pro me, nunc, & in hora mortis meae.

H O R A I I I.

Disce MORI: id te doceat Penitentia procrastinata.

MEMENTO homo senum, & emendationem vitae (uti facis) ne differ de die in diem, de hebdomada in hebdomadam, de mense in mensem, de anno in annum: sèra nimis est crastina, incipe hodie. Pars magna sanitatis est morbum agnovisse, & pars magna bonitatis est velle bonum fieri. In morbis pessimum est non habere mali sensum. Ecquid miserius misero se ipsum non miserante? Initium est salutis noticia peccati, nam qui peccare se nescit, corrigi non vult. Rem tuam age malum: mors tua non claudicat, sed volat, aderitque subito: inscui rapimur. Crastinam diem suspectam habere, & nunc dolo, nunc emenda. *Hoc est*, ait Augustinus, *quod multos in exitum trahit, cum dicunt: CRAS, CRAS, & subito claudunt ostium.* Memento mori.

Disce VIVERE: id te doceat lex Temperantiae.

MULTA sunt quae sustineas, sed plura panem, a quibus ipse aperias, non intrabit. Temperantia sua rebus omnibus mensuram ponit, victum jubet esse sobrium, vestitum honestum, somnum non sine parsimonia, omnia cum modo. Id namque in omnibus cautè observat: Nil tutum est quod modum excedit. Oportum est modus cupidorum, non quantum velis, sed quantum debeas, sumere. Satiùs est indormire stramine, & conscientiam tranquillam tenere, quam lecto aureo recubare, & perturbationibus agitari. Gulofo modulus vitae, culina & gula est sobrietatis abstinentia. Mensam sumptuosam fortuna, frugalem apponit Temperantia. Temperanti lex Deus est, & ratio; voluptas, aut venter, intemperanti.

Disce ORARE: id te doceat officium parvum Custodis ANGELI.

AD MATUTINUM.

Angelis suis Deus mandavit de te, ut custodiant te in omnibus viis tuis. Amen.

Domine labia mea aperies, & os meum annuntiabit laudem tuam.

Deus